

Sygn. akt V Kz 31/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale Prokuratora Jolanty Stańczyk

po rozpoznaniu w sprawie **D. Z., syna S. i H. z domu P., urodzonego (...) w P.,**

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

zażalenia Naczelnika Urzędu Celnego II w Ł.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zgierzu z dnia 17 grudnia 2015 roku, sygn. akt II K 566/15

o umorzeniu postępowania

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Zgierzu do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

D. Z. zarzucono aktem oskarżenia popełnienie przestępstwa skarbowego określonego w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., polegającego na tym, że będąc prezesem zarządu spółki z o.o. (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) w dniu (...) w punkcie gier na automatach o niskich wygranych zlokalizowanym w sklepie w Z. przy ul. (...), urządził i prowadził gry na dwóch automatach o nazwie C. (...) nr fabr. (...) oraz (...) nr fabr. (...) stanowiących własność spółki z o.o. (...) z siedzibą w W. przy ul. (...), na których wartość maksymalnej stawki za udział w jednej grze przekroczyła 0,50 zł wbrew przepisom art. 129 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201 poz.1540),

Sąd Rejonowy w Zgierzu postanowieniem z dnia 17 grudnia 2015 roku na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 632 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. umorzył postępowanie w sprawie obciążając jego kosztami Skarb Państwa.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem na niekorzyść oskarżonego Naczelnik Urzędu Celnego II w Ł. zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 107 § 1 k.k.s., poprzez bezzasadne uznanie, że w związku z jego blankietowym charakterem i nieobowiązywaniem ustawy o grach hazardowych, nie może on być podstawą odpowiedzialności karnej,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego - art. 7 i 410 k.p.k. w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia, poprzez częściowe merytoryczne rozpoznanie sprawy bez badania materiału dowodowego na rozprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie oskarżyciela publicznego jest zasadne.

Umarzając postępowanie w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy błędnie powołał się na fakt nienotyfikowania przepisów uznanych za mające charakter techniczny zawartych w ustawie o grach hazardowych, które swoim zachowaniem miałyby naruszyć oskarżony, a która to kwestia miała być przedmiotem licznych, a zarazem rozbieżnych orzeczeń sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, jak również przedmiotem wykładni Trybunału Konstytucyjnego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Owa rozbieżność w orzecznictwie i interpretacji, w ocenie Sądu Rejonowego, mogła wzbudzić u oskarżonego usprawiedliwiony błąd co do ustalenia, czy rzeczywiście ciąży na nim obowiązek zachowania się zgodnego z obowiązującym przepisem prawa.

Taka ocena jest nieuprawniona zarówno w płaszczyźnie prawnej jak i faktycznej przedmiotowej sprawy. Należy bowiem stwierdzić, że podnoszone przez Sąd Rejonowy wątpliwości co do możliwości bezpośredniego stosowania wobec obywatela nienotyfikowanych przepisów ustawy o grach hazardowych dotyczyły art. 6 oraz art. 14 teże ustawy. Tymczasem w przedmiotowej sprawie oskarżonemu zarzucono zachowanie polegające na urządzaniu i prowadzeniu gry na dwóch automatach, na których wartość maksymalnej stawki za udział w jednej grze przekroczyła 0,50 zł **wbrew przepisom art. 129 ust. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych**, którego to ani obowiązywanie, ani możliwość stosowania nie były dotychczas kwestionowane. O ile zdaniem Sądu Rejonowego zachodzą przeszkody do stosowania tego, obowiązującego w polskim porządku prawnym, przepisu ustawy, winny być one przedstawione w sporządzonym uzasadnieniu wydanego orzeczenia i poddane szczegółowej analizie tak, aby nie nosiła ona cech dowolności, co przy odmowie stosowania obowiązującego przepisu prawa jest szczególnie nieuprawnione.

Zupełnie niezrozumiałe i nieodnoszące się do realiów przedmiotowej sprawy było ustalenie Sądu Rejonowego o możliwości powzięcia przez oskarżonego uzasadnionych wątpliwości co do konieczności stosowania się do przepisów ustawy o grach hazardowych, mające wynikać dla oskarżonego z lektury sprzecznych orzeczeń Sądu Najwyższego. Wskazać jeszcze raz należy, że przedmiotem rozpoznania w przedmiotowej sprawie jest czyn zarzucany oskarżonemu aktem oskarżenia, popełniony w dniu (...) Tymczasem rzekomą sprzeczność linii orzeczniczej Sąd Rejonowy odnosi do orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 roku (k.-165). Po pierwsze, powołane orzeczenie dotyczyło przepisów art. 6 i art. 14 ustawy o grach hazardowych, uznając brak możliwości ich stosowania w związku z zaniechaniem obowiązku ich notyfikacji Komisji Europejskiej. Nie odnosiło się natomiast w żadnym fragmencie do przepisu art. 129 ust. 3 teże ustawy. Po drugie, zostało wydane już po popełnieniu zarzucanego oskarżonemu przestępstwa. Trudno zatem uznać za zasadną argumentację, iż lektura orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r. miałyby utwierdzić oskarżonego o braku konieczności stosowania się do przepisów ustawy o grach hazardowych w dniu(...)

Mając na uwadze powyższe konieczne było uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgierzu do ponownego rozpoznania.